

Sygn. akt III KK 35/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski (przewodniczący)

SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)

SSN Piotr Mirek

Protokolant Marta Brylińska

w sprawie **R. K.**,

oskarżonego z art. 217 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu, w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 29 września 2020 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na niekorzyść oskarżonego
od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...)

warunkowo umarzającego postępowanie karne,

**uchyla zaskarżone postanowienie i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Ł. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Ł. postanowieniem z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...), warunkowo umorzył postępowanie karne wobec R. K. w sprawie o występki z art. 217 § 1 k.k. Orzeczenie to nie zostało zaskarżone przez żadną ze stron i uprawomocniło się w dniu 14 lutego 2019 r.

Pismem z dnia 27 stycznia 2020 r. Prokurator Generalny wniósł kasację od postanowienia Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 29 stycznia 2019 r., sygn. akt II K (...), na niekorzyść R. K.. Podniósł zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 66 § 1 k.k., polegającego na warunkowym umorzeniu postępowania karnego przeciwko R. K. pomimo braku spełnienia w sprawie określonej w tym przepisie przesłanki uprzedniej niekaralności sprawcy za przestępstwo umyślne, albowiem w dacie orzekania oskarżony był już dwukrotnie prawomocnie skazany za popełnienie przestępstw umyślnych, określonych w art. 288 § 1 k.k. i art. 178a § 1 k.k.

Na podstawie tego zarzutu Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ł..

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna.

Zgodnie z art. 66 § 1 k.k., sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy **niekaranego za przestępstwo umyślne** (podkr. - SN), jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa. W świetle treści zacytowanego unormowania nie budzi wątpliwości przesłanka uprzedniej niekaralności oskarżonego za przestępstwo umyślne. W realiach procesowych sprawy Sąd orzekający, wydając orzeczenie w dniu 29 stycznia 2019 r., dysponował kartą karną oskarżonego z dnia 16 sierpnia 2018 r., która w dniu orzekania nie była aktualna. W dniu 20 października 2018 r. uprawomocniły się bowiem dwa wyroki Sądu Rejonowego w Ł., skazujące R. K. za przestępstwo z art. 288 § 1 k.k. (wyrok z dnia 20 września 2018 r., sygn. akt II K (...)) oraz za występki z art. 178a § 1 k.k. (wyrok z dnia 19 września 2018 r., sygn. akt II K (...)). Oczywiście jest przy tym, że kwestia spełnienia omawianej przesłanki ma charakter obiektywny, a zatem nie jest związana z kompletnością akt sprawy czy też aktualnością znajdujących się w nich dokumentów. W tym sensie warunek uprzedniej niekaralności za przestępstwo umyślne ma charakter bezwzględny,

niezależny od wiedzy sądu (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2011 r., IV KK 85/11, LEX nr 848172; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 kwietnia 2009 r., IV KK 408/08, LEX nr 495310). Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd orzekający będzie miał na uwadze dostrzeżoną przeszkodę dla warunkowego umorzenia postępowania karnego.

Na koniec należy odnieść się do kwestii nieprawidłowej formy zaskarżonego orzeczenia. Jak wynika z art. 341 § 5 k.p.k., orzeczenie o warunkowym umorzeniu postępowania może przybrać formę jedynie wyroku, co związane jest z charakterem tego rozstrzygnięcia, w którym przesądza się o winie sprawcy (zob. art. 42 ust. 3 Konstytucji RP). W świetle powyższego nie budzi wątpliwości to, że zaskarżone orzeczenie powinno zostać określone jako wyrok, nie zaś jako postanowienie. Niezależnie jednak od tego uchybienia ocena charakteru tego orzeczenia powinna uwzględniać nie nazwę, lecz przedmiot i istotę jego treści oraz jego procesowe znaczenie (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 1966 r., III KR 169/66, OSNKW 1967/9/93; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 1961 r., VI KO 7/59, OSNCK 1961/3/40). Skoro zatem rozstrzygnięcie, stanowiące istotę zaskarżonego kasacją orzeczenia powinno było – zgodnie z wymogami ustawy – przybrać formę wyroku, to uwzględnienie kasacji Prokuratora Generalnego powinno było nastąpić w orzeczeniu, mającym postać wyroku.

W świetle powyższych rozważań orzeczono jak na wstępie.